

over Landet, og som ganske optog Opmærksomheden. Den nævnte Kommission har nemlig i sin Betænkning opstillet Betingelser, under hvilke denne Anerkjendelse kunde finde Sted. Jeg ser ikke det Mindste til Hinder derfor, og kunde for saa vidt og saa mene, at det var heldigere, at det blev stillet som en fideordnet Betingelse, at det skal være den af Staten garanterede Livrenteanstalt eller en af samme godkjendt Anstalt, og at Godkjendelsen kunde finde Sted, naar visse normale Regler, som Indenrigsministeren havde opstillet — og han skulde vel endog approbere Taveltabellerne — vare opfyldte. Derved vilde den nødvendige Sikkerhed være tilstede, og jeg tror ikke, at der vil være nogen Fare for Vilkaarlighed. Man kunde f. Ex. for at gjøre Livrenteanstalten mere populær, lade en Agent ansættes i hvert Sogn. Man siger jo, at der er saa faa Landboere, der drage Nytte af denne Anstalt, og det er vistnok ogsaa Tilfældet; men jeg skal ikke unblade at bemærke, at man for Landets Vedkommende ikke har været meget heldig med Agenternes Ansættelse, idet de påse mere for Byforholdene end for Landforholdene, saa det kunde maatte være heldigt, om Agenter bleve ansatte i ethvert Sogn. I øvrigt skal jeg ikke lufte Dinene for, at denne Paragraf mulig i Begyndelsen i det Mindste vil blive mest benyttet af Kjøbstadbefolkningen, men det har jeg ikke Noget imod og ser ikke, at det vil medføre nogen Ubillighed mod Landboerne, saa meget mere, som man har raabt paa, at Kjøbstæderne ere overbebyrdede, Noget, som jeg slet ikke tror er Tilfældet efter de Oplysninger, som senest ere komne mig i Hænde. Jeg tror, at der er andre Paragrafer, som til Gjengjæld ville komme Landboerne, de mindre Kommuner stærkere til Nytte. Jeg skal i saa Henseende nævne § 2, forsaavidt angaar det Tilskud, de kunne faae af Statskassen, thi man er paa Landet bedre istand til at kunne varetage og have Ovsigt over hvert Individets Stilling. Ligeledes tror jeg, at den efterfølgende Paragraf i større Udstrækning kan blive benyttet af Landboerne. Det er i øvrigt min fulde Overbevisning, at naar vi vedtage et Forslag som dette, vil det efterhaanden række til Flere og Flere. De ærede Herrer ville altsaa se, at med Hensyn til Begrænsning og Sikkerhed skal der ikke fra vor Side komme nogen Banfælighed frem. Det er os kun om Grundtanken at gjøre, og skulde man i Et og Andet staa lidt samlene og uvis, saa er det en simpel Følge af, at vi staa ved Begyndelsen. Jeg skylder nu at oplyse, hvor stor omtrent Udgiften kan blive efter denne Paragraf, og jeg er naturligvis nødt til at gaa ud fra, at Alle sætte i Kassen, som kunne sætte i den. Forinden maa jeg imidlertid indskyde den Bemærkning, at naar det er sagt, at de skulle have Tilskud fra Statskassen, naar Summen ikke var over 400 Kr. og henholdsvis lidt større i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn, saa maa jeg tilføie, at man maatte hellere

maa sætte Summen lidt høiere og sige: Statskassens Tilskud maa ikke blive større end, at Summen bliver fuld, om man nu sætter 500 Kr. eller 400 Kr., jeg kan naturligvis ikke sige, hvad man skal sætte, dog at Tilskudet ikke skal være større, end at den fastsatte Sum bliver fuld. Først er der altsaa Sikkerhed i Aldersgrænsen, dernæst i, at de selv skulle have tilskudt, og endelig i, at Kassen skal være godkjendt af Staten. Jeg har ogsaa nok hørt Indvending imod, at det var rigtigt at sætte Indtægten ubetinget, thi der var Forskjel paa, om den stammer fra Formue eller fra Hændens Arbejde, men den er dog sat saa lille, at jeg ikke tror, at det kan nytte at gaa ind paa nogen Forskjel i saa Henseende. Endelig har man talt om Familiens Størelse, men man maa huske paa, at ved 55 eller 60 Aars Alderen — der kan naturligvis være Forskjel — er i Reglen de fleste Familier ens store. Jeg kommer altsaa nu til at oplyse, hvor stor jeg tror, at Byrden vil blive. Efter det statistiske Tabelværk er der omtrent 370,000 Familieoverhoveder eller Familier. Men da de $\frac{3}{4}$ af disse — ogsaa efter Tabelværket — ikke naae op til 60 Aars Alderen, bliver der selvfølgelig kun $\frac{1}{4}$ tilbage, om hvilken her bliver Tale. Det er godt og vel 90,000, men dernæst er jo Familieoverhovedernes Antal begrændset af den Indtægt, som her staa nævnet, og sammenholde vi statistisk Tabelværk med de Beretninger, som her ere ombedte om Indkomstkatten og om hvor stor en Indtægt der haves, da vil det ligeledes være en Følge deraf. Der er 200,000 Familier, som have over den Indtægt, her er nævnt, og der maa altsaa drages fra, men da jo ogsaa $\frac{3}{4}$ af dem ikke naae over de 60 Aar, saa have vi altsaa kun at gjøre med Hjerdedelen, altsaa 50,000, og naar disse drages fra de 90,000, bliver det altsaa 40,000 Familieoverhoveder, hvorom der her kan være Tale. Ved Siden deraf er der vel ogsaa enkelte Personer, men det er et saa forsvindende Antal, at man ikke behøver at tage Hensyn dertil. Saar man nu ud fra, at disse 40,000 Familier fik et Statstilskud hver af 25 Rb., saa blev altsaa Statens Tilskud 1 Million Rb., men der er vel Ingen, som har den Forestilling, at samtlige disse 40,000 Familier vilde gjøre Indskud i en Forsørgelsesanstalt. Jeg tror at turde finde Medhold, naar jeg siger, at ikke Halvdelen vil gjøre det, men lad os regne Halvdelen, og Statskassens Tilskud bliver da 1 Million Kroner eller 500,000 Rb.; og lægge vi nu dem til de 200,000 Rb., jeg nævnebe før, saa faae vi altsaa 700,000 Rb. Jeg tror som sagt, at man ikke behøver at frygte for, at mer end Halvdelen vil gjøre Indskud, men jeg skal i øvrigt sige, at hvis de alle ville gjøre Indskud, saa var det saameget desto bedre. Jeg tror, at der i Paragrafen er sat en tilstrækkelig Begrænsning, saa at man ikke behøver at frygte for den (Ufrydelse), ja, man kan maatte frygte for den, hvis